

ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରାଓ ଜନାମଦାରଙ୍କର ଜନ୍ମ ଶତବାର୍ଷିକୀରେ ସହକାର ସମ୍ମିଳନୀରେ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଉଦ୍ଘୋଷନ

Posted On: 21 SEP 2017 8:11PM by PIB Bhubaneswar

ଦେଶର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଂଚଳରୁ ଆସିଥିବା, ସମବାୟ ଆନ୍ଦୋଳନ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ଆପଣ ସମସ୍ତ ମହାନୁଭବ ।

ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରାଓ ଜନାମଦାର ମହୋଦୟଙ୍କ ଶତାବ୍ଦୀ ସମାରୋହ ସହିତ ଏହି ସମବାୟ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ବେଗ ମିଳୁ, ନୂତନ ଉର୍ଜା ମିଳୁ ଆଉ ସମାଜ ପ୍ରତି ଏକ ସମ୍ବେଦନାର ସହିତ ସାଧାରଣ ମଣିଷର ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ମିଳିମିଶି ବସି କିଭଳି ରାଷ୍ଟ୍ରା ଖୋଜାଯିବ, ତା'ସହିତ ସହାୟାଗ ଆଉ ସମବାୟ ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କିଭଳି ହେବ, ଏଥିପାଇଁ ଆପଣମାନେ ସାରା ଦିନ ବସି କରି ବ୍ୟାପକ ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।

ଆମ ଦେଶ ହେଉଛି 'ବହୁରତ୍ନା ବସୁନ୍ଧରା' । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ, ପ୍ରତି ଭୂଭାଗରେ ସମାଜ ପାଇଁ ବଂଚିବାବାଲା, ସମାଜକୁ କିଛି ନା କିଛି ଦେଇ ଯିବା ବାଲାଙ୍କର ଶୃଙ୍ଖଳା ହେଉଛି ଅଗଣିତ ।

କୌଣସି ସମୟ ଏପରି ନାହିଁ, କୌଣସି ଭୂଭାଗ ଏପରି ନାହିଁ କି ଯେଉଁଠାରେ ଆଜି ମଧ୍ୟ ସମାଜରେ ସମର୍ପିତ ବ୍ୟକ୍ତି ଆମ ନଜରକୁ ଆସୁ ନଥିବେ । କିଛି ଲୋକ ଆଆନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଚିତ୍ତି କାରଣରୁ, ଖବରକାଗଜ କାରଣରୁ, ପ୍ରଚାର ମାଧ୍ୟମ କାରଣରୁ, ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ମଧ୍ୟରେ ମାନ ସମ୍ମାନ କାରଣରୁ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ରହନ୍ତି; ଆଉ ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ରହନ୍ତି ତ କେବେ-କେବେ ବହୁତ ବଡ଼ ମଧ୍ୟ ଲାଗନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ଦେଶ ହେଉଛି ଏପରି ଯେ ଯେଉଁଠିରେ ବହୁତ ବଡ଼ ବର୍ଗ ଏପରି ରହିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କେବେ ଖବରକାଗଜ ମୁଖ୍ୟାଂଶରେ ନ ଥାଆନ୍ତି, ଚିତ୍ତିରେ କେବେ ଚମକନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ସେଭଳି ବହୁତ ବାଃ-ହା ବାଃ-ହା, ମାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ପୁରସ୍କାର ଭଳି କିଛି ନ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ମୁକ୍ତ ସାଧକଙ୍କ ଭଳି ସମର୍ପିତ ଜୀବନ ଜାଇ-ଜାଇ 'ଗୋଟିଏ ଦୀପରୁ ଜଳୁ ହିଁତାୟି ଦୀପ, ଜଳୁ ଦୀପ ହଜାରେ', ଏହି ଭଳି ଭାବରେ ଚିକ-ଚିକ ଜଳୁଥିବା ଶରୀରର କୋଣ ଅନୁକୋଣ ଆଦର୍ଶ ପାଇଁ, ମୂଲ୍ୟବୋଧ ପାଇଁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରି ନିଜର ଜୀବନ ବଂଚି ଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଅଜଣା ଚେହେରା ହୋଇଥିବା ପରେ ମଧ୍ୟ, ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦେଶକୁ ଯାହା ମିଳେ, ଏହାର ମୂଲ୍ୟ କେବେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ ହୋଇ ନଥାଏ । ଓକିଲ ସାହେବ ଏଭଳି ଜୀବନ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଥିଲେ ।

ଆଜି କେତେ ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବ କି ଆମେ ତ କେବେ ନାମ ମଧ୍ୟ ଶୁଣି ନଥିଲୁ, ଆପଣ ଶତାବ୍ଦୀ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ମାନ୍ତୁଛି ଯେ କେବେ ନାମ ଶୁଣି ନଥିଲେ, ତାହା ହିଁ ତ ତାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ବିଶେଷତା ଥିଲା । ନିଜକୁ ନିଜେ ସବୁବେଳେ ପଛରେ ରଖି; ଆଉ ମୁଁ ମାନ୍ତୁଛି ଯେ ସମବାୟର ସଫଳତାର ପ୍ରଥମ ମନ୍ତ୍ର ଏହା ହୋଇଥାଏ ଯେ ନିଜକୁ ଯେତେ ହୋଇ ପାରିବ ସେତେ ଦୂରରେ ରଖିବା ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଠି କରି ଲୋକଙ୍କୁ ଆଗକୁ କରିବା, ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ସମବାୟର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ମନ୍ତ୍ର ।

ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ମାଣରେ ନିଜର ଜୀବନ ଲଗାଇ ଦେଲେ, ରାଷ୍ଟ୍ର ନିର୍ମାଣର ଗୋଟିଏ ରାଷ୍ଟ୍ରା ସେ ଖୋଜିଲେ । ଏହା ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ ଥିଲା, ଜୀବନର ବହୁତ ସମୟ ତାଙ୍କ ସହିତ ବିତାଇବାର ସୁଯୋଗ ମୋତେ ମିଳିଥିଲା । ଯୁବକ ସମୟରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ତାଙ୍କ ମାର୍ଗଦର୍ଶନରେ କାମ କରି ଚାଲିଥିଲି । ତେଣୁ ମୋ ପାଇଁ ଓକିଲ ସାହେବଙ୍କ ଜୀବନ ଏକ ନିତ୍ୟ ପ୍ରେରଣାର ସ୍ରୋତ ହୋଇ ରହିଛି । ଆଉ ଯେବେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକ ଲେଖୁଥିଲି; 25-30 ବର୍ଷ ତଳର କଥା । ଆଉ ଯେବେ ମୁଁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଭାବେ ଦେଖୁଥିଲି ତ ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲି କି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହୁଥିଲି, ଏତେ ବର୍ଷ ଧରି ରହୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ବହୁତଗୁଡ଼ିଏ କଥା ଥିଲା ଯାହା, ତାଙ୍କ ଯିବା ପରେ ହିଁ ଜଣା ପଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀବନକୁ କିଭଳି ଜାଇଥିବେ, ଏ ହେଉଛି ଏହାର ଏକ ଉତ୍ତମ ଉଦାହରଣ । ସରଳତାପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଆଉ ପୁଣି ନିଜକୁ ସବୁବେଳେ ଛବିରେ ଆସିବାକୁ ନ ଦେବା; ସାଥୀମାନେ ଆଗକୁ ବଢ଼ନ୍ତୁ, ସାଥୀମାନଙ୍କ ଶକ୍ତି ଆଗକୁ ବଢ଼ୁ, ବିଚାରଧାରାକୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁ, ଏହା ନିଜକୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ମହାନ ପରମ୍ପରାର ଗୋଟିଏ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଭାବେ ସେ କାମ କରିଛନ୍ତି ।

ଶତାବ୍ଦୀ ବର୍ଷ ପାଇଁ ବହୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଥିବ । ସମବାୟ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଏକ ନୂତନ ଶକ୍ତି ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଆଜି ଆମେ ଯେବେ ଓକିଲ ସାହେବଙ୍କର ଶତାବ୍ଦୀ ବର୍ଷ ନିମନ୍ତେ ସହକାରିତା କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାହା ତାଙ୍କର ଯୋଗଦାନ ଥିଲା, ତାକୁ ସ୍ମରଣ କରି ଆଗକୁ ବଢ଼ୁଆଛୁ ସେତେବେଳେ, ଆପଣ ଦିନ ସାରା ବସି ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ବିଶ୍ଵରେ ସମବାୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ କ'ଣ ବହୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅବଲମ୍ବନ ରହିଛି, ତାହାର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।

କୃଷି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆମେ ସମବାୟ ମାଧ୍ୟମରେ କିଭଳି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା, 2022, ଆମର କୃଷକଙ୍କ ଆୟ କିପରି ବୃଦ୍ଧିଗୁଣା ହେବ, ଏଭଳି କେଉଁ ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଯୋଡ଼ିବା, ଏଭଳି କେଉଁ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ଛାଡ଼ିବା ଆଳରେ ଆମେ ଆମର କୃଷି ଜଗତକୁ ମଧ୍ୟ ଆମର ଗ୍ରାମୀଣ ଜୀବନକୁ ଆଧୁନିକ ଭାରତର ସମର୍ଥରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା । ବିକାଶର ସେହି ଦିଗରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ।

ଏବେ ତ ଲଏ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ କି ସହର ତ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଯିବ ଆଉ ଗାଁ କୁ ଆମେ ପଛରେ ଛାଡ଼ିଦେବା । ଗୋଟିଏ ସମାନ ବିକାଶର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ସମାନ ସୁଯୋଗର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଆଉ ସମାନ ବିକଶ, ସମାନ ସୁଯୋଗର ମୂଳରେ ସହକାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଏକ ମନ୍ତ୍ର । କାଳକ୍ରମେ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେ ଦୋଷ ଆସି ଥାଏ । କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା ମଝିରେ ଅଟକି ଯାଇଥାଏ । ସମବାୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଆମ୍ଭ ଚିନ୍ତନ ମଧ୍ୟ କରି ଚାଲିଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । କ'ଣ ଏହା ତ ନୁହେଁ କି ସମବାୟ ହେଉଛି ଏକ ଡାଂଡା । ଏକ ଆଇନଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି, ଏକ ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ପରିସି, ନିୟମର ପରିସର ଭିତରେ ହୋଇଥିବା ଏକ କିଛି ଜିନିଷ । ଆଉ ସେହି ଦୁଆରେ ଆମେ ନିଜକୁ-ନିଜେ ବସାଇ ଦେବା ତା'ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଯିବା । ମୁଁ ଭାବୁଛି ତା'ହେଲେ ବଡ଼ ଭୁଲ ହୋଇଯିବ ।

ଏତେ ବଡ଼ ଦେଶ । ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିଥାଏ, ନିୟମ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ, କିଛି ଡାଞ୍ଚାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିଥାଏ, କ'ଣ କରାଯିବ ଏବଂ କ'ଣ କରା ନ ଯିବ, ତାହାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିଥାଏ, ତାହା ତ ଜରୁରୀ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ସମବାୟ ତାହା ଦ୍ଵାରା ଚାଲି ନଥାଏ, ସମବାୟ ହେଉଛି ଏକ ଜୀବନ ଶକ୍ତି । ସମବାୟ ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନୁହେଁ, ହେଉଛି ଏକ ଆତ୍ମା । ଆଉ ଏହି ଆତ୍ମା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି ସଂସ୍କାର ଆଉ ଏଥିପାଇଁ ଜନାମଦାରଙ୍କ ବାରମ୍ବାର କହୁଥିଲେ, କୌଣସି ସଂସ୍କାର ବିନା ସମବାୟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଆଜି କେବେ-କେବେ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆସେ ଯେ ଉତ୍ସାହ କେଉଁଠି ଡାଞ୍ଚାରେ ହଜି ଯାଇ ନାହିଁ ତ । କ'ଣ ଆମକୁ ସମବାୟର ଆତ୍ମାକୁ ପୁନର୍ଜୀବୀତ କରିବା ପାଇଁ, ପୁନଃ-ଚେତନାବଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ, ଓକିଲ ସାହେବଙ୍କ ଠାରୁ ବଡ଼ ପ୍ରେରଣା ଆଉ କ'ଣ ହୋଇପାରେ । ଆଉ ଆମେ ଯେତେ ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ସମବାୟର ଆତ୍ମାକୁ ଶକ୍ତି ଦେବା, ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଯାହା କିଛି ଦୋଷ ଥିବ, ତାହା ହେଲେ ବୋଧହୁଏ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଠିକ ହୋଇଯିବ । ଆମ ଦେଶରେ ସମବାୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନ୍ଦୋଳନ ଗ୍ରାମୀଣ ଆଧାରରେ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ମନା କରି ହେବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଆଇନ-କାନୁନ ଦ୍ଵାରା ଯେବେ ସହରାଞ୍ଚଳର ସମବାୟର ଦୁନିଆ ଠିଆ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା, ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଯେବେ ବ୍ୟାଢ଼ିଲ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ତାହା ମଧ୍ୟ ସହରାଞ୍ଚଳ, ତା'ପରେ ତାହାର ଯେଉଁ ରୂପ-ରଙ୍ଗ ବଦଳିବାକୁ ଲାଗିଲା, ତାହାର କାୟା ବିସ୍ତାର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା, ଆଖି-ଆଖିଆର ପରିସର ବଢ଼ି ଚାଲିଲା । ଆଜି ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାମୀଣ ଜୀବନ ସହିତ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ସମବାୟ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ସେହି ପବିତ୍ରତା ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ।

କୃଷକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ କି ହିଁ ଏହା ହେଉଛି ମୋ ପାଇଁ ସଠିକ ରାଷ୍ଟ୍ରା, ଆଉ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟର ସମବାୟ ଆନ୍ଦୋଳନ ପାଇଁ ସମୟ ଦେଉଥିବା ଲୋକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ, ହିଁ, ମୁଁ ଏହା ମାଧ୍ୟମରେ ଗାଁ, ଗରିବ କୃଷକ ପାଇଁ କିଛି କରି ପାରୁଛି । ଏବେ ଆପଣମାନେ ଆଜି ଏତେ କଥା ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବେ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ବିଷୟ ମୋ ମନରେ ଅଛି, ଯାହା ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ରଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ଆପଣମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ତା' ଉପରେ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବେ ।

ଆମ ଦେଶରେ କୃଷକଙ୍କର ବହୁତ ସମସ୍ୟା ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ କଥା ଯଦି ଆମେ ଦେଖିବା, କୃଷକ ଯାହା କିଣୁଛନ୍ତି ଖୁବ୍ଦରା ଦରରେ କିଣୁଛନ୍ତି ଆଉ ଯେବେ ବିକ୍ରି କରିଥା'ନ୍ତି ତ ପାଇକାରୀ ଦରରେ ବିକ୍ରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ଓଲଟା ହୋଇ ପାରିବ କି, ସେ କିଣିବେ ପାଇକାରୀ ଦରରେ ଆଉ ବିକ୍ରି କରିବେ ଖୁବ୍ଦରା ଦରରେ? ତ କେହି ତାଙ୍କୁ ଲୁଟି ପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ଦଲାଲ ତାକୁ ଲୁଟି ଖାଇବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ତା'ବରା ଉଦ୍ୟୋଗର ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥିବେ, ସମବାୟ ତା'ବରା, ଏହି କଥା ଆଡ଼କୁ ଆପଣ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ, ତାହାର ବିଶେଷତା ଅଛି; ସେଥିରେ କୃଷକ ପାଇକାରୀ ଦରରେ କିଣନ୍ତି, ପାଇକାରୀ ଦରରେ ବିକ୍ରି କରନ୍ତି । ଏହା ଦେଖନ୍ତୁ, ଏହା ହେଉଛି ଏହାର ବିଶେଷତା । ତା'ବରା ଉଦ୍ୟୋଗର ସଫଳତାର ମୂଳରେ ସେ କିଣନ୍ତି ହୋଇଲେଲେ ବିକ୍ରି କରନ୍ତି ହୋଇଲେଲେ । କାହିଁକି? ଆଗରୁ ଯେଉଁ କ୍ଷୀର ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିଲେ ତ ଦଶଟି ଘରେ ଯାଇ ଏକ-ଏକ ଲିଟର କ୍ଷୀର ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ, ଆଜି ଦଶ ଲିଟର ନେଇ ଗୋଟିଏ ହିଁ ସଂଗ୍ରହ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି, କ୍ଷୀର ଦେଇ ଚାଲି ଆସୁଛନ୍ତି; ଅର୍ଥାତ୍ ହୋଇଲେଲେ ବିକ୍ରି କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ ସେ କିଣୁଛନ୍ତି ତ ତା'ବରା ଦ୍ଵାରା, ତାହାର ପଣ୍ଡା ଆହାର ଅଛି, ଔଷଧ ଅଛି, ତାହାର ପଶୁମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେବାର ଅଛି; ଏହି ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସାମୁହିକ ରୂପରେ ସମଗ୍ର ଗାଁକୁ ମିଳୁଛି ।

ତାହାର ଗୋଟିଏ ପରିଣାମ ଆସିଲା ଯେ ତା'ବରାରେ ତାହାକୁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଶକ୍ତି ମିଳିଲା, ସେ ବଂଚି ଚାଲିଲା, ଅତିରିକ୍ତ ଆୟର ସାଧନ ହେଲା । ଅନ୍ୟ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହାର ଗୋଟିଏ କଷ୍ଟ ରହିଛି । ଆମେ ଯଦି ଏହା, ମାନି ନିଅନ୍ତୁ ସେ ଘରୋଇ ଭାବରେ ହୋଇଲେଲେ କ୍ଷୀର ଦେଉଥାଏ ତ ଏତେ ରୋଜଗାର ହୁଏ ନାହିଁ । ତାହା ସମବାୟ ଥିଲା ଆଉ ତେଣୁ ତାହାର ରୋଜଗାର ଆଧାର ହେଲା । କ'ଣ ଆମେ ଏଭଳି ସମବାୟ ଆନ୍ଦୋଳନ ଠିଆ କରି ପାରିବା ଯାହା ଏକ ତ ପରମ୍ପରାଗତ ଚାଲି ଆସୁଅଛି । ଆଗରୁ ଆଞ୍ଚଳିକ ପଣ୍ଡା ଥିଲେ, ସେହି ମାନେ

